

ע"פ 50646/12 - אוליב שירות שיווק וניהול בע"מ, עמית פורת נגד המועצה האזורית גולן - רשות הרישוי

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לערערים פליליים

ע"פ 50646-12-16 אוליב שירות שיווק וניהול בע"מ ואח' נ' ועדת מקומית לתוכנן גולן
תיק חיצוני:

בפני	כבד השופט תמר נסימ שי'
מערערים	1. אוליב שירות שיווק וניהול בע"מ
	2. עמית פורת
נגד	המועצה האזורית גולן - רשות הרישוי
משיבים	

פסק דין

בהתאם להוראת סע' 182 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את המערערים מהמיוחס להם בכתב האישום ולקבל את הערעור.

1. לפני ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום בקצרין (כב' השופט דניאל קירס), הכרעת דין מיום 5.10.16 וגזר דין מיום 3.11.2016 (רע"ס 44521-12-14).

תמצית ורקע דרוש

2. המערערים, "אוליב שירות ניהול בע"מ" (ולहלן: המערערת) ומר עמית פורת (המנהל הרשם של המערערת ולහלן: המערער), הורשו לאחר שמייעת ראיות, בעבורות של הפעלת עסק הטעון רישיון ללא רישיון או היתר זמני, בנגד להוראות סעיפים 4, 14 ו- 15 לחוק רישי עשי עסקים, התשכ"ח - 1968 (ולහלן: "חוק רישי עסקים").

3. על פי עובדות כתב האישום, המערערים הפעילו בשלושה מגרשים במושב רמות (מספריהם 9, 10 ו- 18) עסק בשם "בריזה בכפר". בעסק ק"ימות 14 יחידות המשמשות לאירוע תמורה תשולם וכן מתחם ספא עם ג'קוזי, סאונה וחדר טיפולים. לטענת המאשימה, העסק טען רישיון על פי הוראות חוק רישי עסקים ועל פי סעיפים 7.1 (השכרת יחידות אירוע למטרות נופש המלווה במתן שירותים לשוכרים כמספר יחידות האירוע המועדות להשכרה עולה על 4) ו- 7.4 (בריכת זרמים (ג'קוזי)) (ולහלן: ג'קוזי) לתוספת לצו רישיון עסקים (עסקים טעוני רישיון), התשנ"ה - 1995 (שבינתיים בוטל על ידי צו רישיון עסקים (עסקים טעוני רישיון) התשע"ג 2013 (ולහלן: צו רישיון עסקים)).

4. המערערם כפרו בעובדות כתוב האישום ובטענה כי מחויבים ברישון עסק. לטענתם, המערערת הינה רשת של אירוח כפרי, מפעילה ומשווקת של 140 יחידות אירוח ברחבי הארץ, לרבות במספר מגרשים במושב רמות. אולם, לטענתם, כל מגרש ומגרש בו מופעלות יחידות כאמור עומד בפני עצמו. לכל מגרש מערכת הסכמיות שונה עם בעלי הנכס וחוובנות נפרדים, מילא קיימת הפרדה פיזית ביניהם, ואין לראות בהם "עסק" אחד. קביעה כי מדובר בעסק אחד הינה למעשה "אחד" מלאכותי, שאיןו מתקיים בפועל.

5. בהתאם להוראת סע' 7.1 לצו רישיון עסקים, רק הפעלה של 5 יחידות אירוח ויותר מחייבת רישיון עסק, כאשר בכל אחד מהמגרשים בנפרד אין למעלה מרבע יחידות אירוח. לפיכך, לא נדרש למעערערת רישיון עסק. גם הג'קווין (סע' 7.4 לתוספת לצו) אינו עסק נפרד העשו לעמוד בפני עצמו ואף הוא אינו טען רישיון כאמור.

החלטת בית המשפט קמא

6. בהכרעת הדיון קבע בית המשפט קמא, על סמך הودאותו של המערער בדבר קיומן של שלוש יחידות אירוח במשך 18, שלוש במשך 10 ואחת במשך 9, כי המערכת מפעילה (בסה"כ) למעלה מרבע יחידות אירוח. במקביל קבע, כי המערכת לא מפעילה מספר רב יותר של יחידות, לנוכח בכתב האישום.

7. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי היחידות האירוח שבקיימן הודה המערער מהוות ייחדי "עסק אחד", וכי העסק חייב ברישוי. ראשית, כך נקבע, הוכח שהמעערער לא רק משוקת את היחידות אלא גם מפעילה אותן. זהה ליבת העסק. העובדה שיש הסכם שכירות נפרד עם כל אחד מבני המגרשים אינה משנה, שכן השכירות מהויה אמצעי בלבד לצירת מאגר יחידות אירוח שימושו ללקחות. העובדה שהעסק מורכב ממרכיבים הנמצאים במקומות גיאוגרפיים שונים, אף היא אינה משנה. מדובר במספר היחידות אירוח המופעלות בעסק אינטגרלי אחד, המשווק תחת מותג אחד. בהתאם לע"פ **304/55 הייעץ המשפטי נ' נהו בע"מ, פ"ד י' 8770** (ולהלא: "הלכת נהו") אין לפצל את העסק הכללי והוא נראה כמוון כל מקום בו מתנהל חלק אינטגרלי ממנו. עניינו, אין לפצל את עסק השכירות היחידות האירוח, אלא רואים אותו כמוון בכל המגרשים הנפרדים בהם מושקרים על ידי העסק היחידות אירוח, שהין חלק אינטגרלי מהעסק.

8. בית המשפט קמא מוסיף וקבע, כי מסקנה זו מתוישבת עם תכלית סע' 7.1 לתוספת לצו רישיון עסקים (עסקים טעוני רישיון) התשנ"ה - 1995 (הצו הישן) וסע' זה בצו החדש (הצו מתשע"ג), לעניין קביעת הרף של מספר היחידות האירוח כקנה מידה לחיבור ברישוי. בשני הנסיבות מטרת הרישוי הינה הבטחת בריאות הציבור, לרבות תנאי תברואה נאותים. בית המשפט קמא דחה את טענת הסגנור, לפיו תכלית קביעת מספר היחידות היא בשל כמות המשתמשים במתחם, וקבע כי התכלית לכך נועזה בגודלו של העסק. קביעת רף של מספר היחידות מינימאלי כתנאי לחיבור ברישוי, נובעת מהकושי של מפעלי עסק קטן עם מספר מועט של היחידות לעמוד בדרישות (לרובות עלויות) של רישיון עסקים. יכולת המוגברת של עסק המפעיל 5 היחידות אירוח ועודר לשאת בעלות הנדרשות לצורך הרישוי היא העיקרי, ולא המיקום הגיאוגרפי של כל יחידה. ככל שמדובר בעסק גדול יותר, פחות החשש להיעדר יכולת העסק לעמוד בדרישות.

9. המסקנה שהמעערערת מפעילה עסק אחד אף נובעת מכך שהפעלת היחידות האירוח מתבצעת באמצעות מתקנים מסווגים - מנהל משותף, משרד קבלה משותף, ג'אקווי, בו יכולים להשתמש כל מתארח היחידות וחדר אוכל. משמע, הספקת השירות נעשית תוך שימוש בכל המקרקעין מכלול אחד.

10. לנוכח זאת, בית המשפט קמא הרשע את המערערים בהפעלת עסק ללא רישיון. ואת המערער הרשייע מתקף סעיף 15(2) לחוק רישיון עסק, כמפורט בתאגיד.

11. בגזר הדין פסע בית המשפט במתווה תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז - 1977. הוא קבע את מתחם העונש ההולם לכנס הנע בין 2,000 ₪ עד 20,000 ₪, חתימה על התcheinות וזו סגירה. את עונשם של המערערים גזר בתוך המתחם - על המערערת השית קנס בסך של 12,000 ₪ וחתימה על התcheinות בסכום הנ"ל. על המערער גזר קנס בסך של 8,000 ₪ וחתימה על התcheinות בסכום הנ"ל. כמו כן, הוצאה צו המורה לכל אחד מהמערערים להימנע מעיסוק, בעצמו או באמצעות אחר, בעסק מסווג אירוח ולינה או מים ונופש ביחידות האירוח או בג'קוזי במרקוקעןמושא הרשעה.

nymoki ha-uravot

12. המערערים טענו, כי מסקנת בית המשפט קמא לגבי מספר היחידות אינה עולה מחומר הראיות. בית המשפט קמא שגה, כאשר קבע שהמערער הודה בהפעלת שלוש יחידות אירוח במגרש 18, שלוש במגרש 10 ואחת במגרש 9. אף שהמערער אישר כי במגרש 18 מצויים שלושה מבנים, אין הדבר מלמד כי בהכרח עסקיים ביחידות אירוח. גם חשבו הארנונה של המועצה, אותו הציג המערער ועליו לא נחקר, מתייחס לבניה אירוח בודד במגרש 10. אך, אף באשר לבניה האחד במגרש 9, שיכל לשמש גם לתכליות אחרות, כגון מחסן או משרד קבוע.

13. את הדברים מחזקת העובדה שבית המשפט קמא לא ייחס כל משקל לעדות המפקח מטעם המאשימה, שסתור עצמו בעדותו, ואף לא סייק תיעוד מצולם של המבנים, אף שלאירוע התבצע צילום כאמור.

14. בית המשפט קמא שגה בקבעו כי המערערת הפעילה עסק אחד בשלושת המגרשים, שכן ישנו ביקול מוחלט - פיסי ומשפטי - בין המגרשים. כל מגרש מהווה עסק בפני עצמו, נפרד לחלווטין, עם התcheinויות זוכיות נפרדות. בית המשפט קמא עשה איחוד מלאכותי ביניהם.

15. בית המשפט קמא שגה בהיקש שעשה מרע"פ 4270/03 מדינת ישראל נ' תנובה, פ"ד נט (3) 673 (ולහלן: **הלכת תנובה**) והלقت "נהור" לענייננו, שכן אלה עוסקים במרקחה בו לעסק מהותי אחד שמחזיק ברישון עסק יש עסק "משני", אשר קיים סימן שאלה לגבי הצורך ברישוν עסק נפרד עבורי. במרקחה דן, אין מדובר במגרש מרכזי אליו מצטרפים מגרשים אחרים, אלא במגרשים שעומדים כל אחד בפני עצמו.

16. בין המגרשים קיימת הפרדה פיסית, וכן הפרדה משפטיית - בעליים שונים, חשבונות ארנונה ומים שונים והתקשרות שונות. לכל מגרש הסכם שכירות נפרד עם המערערת.

17. העובדה שיש מתקנים מסווגים שמשותפים את כל המגרשים (שאף עליה חולקים המערערים), אינה מהוות ראייה לקיומו של "עסק" אחד, שכן הדבר מקובל בשובים שבהם מופעלות יחידות אירוח. מתקנים אלה משמשים גם יחידות אירוח נוספת בשוב.

18. המערערת משוקת ומנהלת 140 יחידות אירוח ברחבי הארץ, באמצעות עסק אחד ומרכז הזמן אחד. מפסק הדין משתמע כמובן אלה מהוים עסק אחד, שצריך לבקש עבורי רישוν עסק.

19. בית המשפט קמא שגה גם בקבעו כי התכליות בעניין מספר יחידות האירוח נעוצה דזוקה בגודל העסק, ולא בהימצאים של אנשים רבים בתחום אחד. שכן, המחוקק התייחס למספר היחידות בלבד ולא למצבו הפיננסי

של בעל העסק.

20. כן שגה בית המשפט קמא, בקובעו כי מתקיים סעיף 15(2) לחוק רישיון עסקים. המערער העיד, כי בהתאם לשיעוץ המשפטי שקיבל לא היה נדרש רישיון עסק, כמו גם במקרים אחרים בהם פעולת החברה, וכי לא היה נכנס לעסק לו ידע שהוא צפוי לעבור על החוק.

21. בית המשפט קמא שגה בכך שהרשיע את המערערים בעבירה המוחסת להם בקשר עם בריכת הזרמים (הג'קוזי). בהכרעת הדין לא עסוק בית המשפט כלל בבריכת הזרמים, ומכל מקום זו אינה עסק נפרד אשר פוקדים אותו ל��וחות שונים וחיצוניים, כי אם מתקן נלווה המשרת את אורחיו ייחidot האירות.

22. בית המשפט קמא שגה גם לגבי חומרת העונש שהטיל על המערערים, בהשוואה למקרים אחרים. זאת, במיוחד שעה שלא הוכח כי נשכפת סכנה כלשהי לשלוום הציבור, לרבות בהיבט הבריאותי תברואתי, בשיטם לב להפרדה המוחלטת בין המגרשים וכמות הנוכחים בכל מגרש.

nymoki旄שיבה

23. ב"כ המשיבה חזר על עיקרי הנימוקים בפסק הדין.

24. לפיו, המערער הודה בקיומו של ייחidot האירות במגרשים במספר העולה על ארבע כעולה מפסק הדין.

25. כן הוכח שהמערערת מפעילה עסק אחד באמצעות מתקנים משותפים.

26. באשר למערער, לשיטת המשיבה, בנגד לטענתו, המערער ידע שעליו להציג ייחיד ברישון עסק.

דין והכרעה

27. לאחר ששמעתי את הצדדים, עינתי בתיק בית המשפט קמא ובחנות טענותיהם, באתי לידי מסקנה כי דין הערעור להתקבל. בהתאם לכך, הריני מורה על זיכוי של המערערים. להלן אפרט טעמי.

28. ראשית, אצין כי לא מצאתי עילה להטריב בנסיבות העובדות של בית המשפט קמא ביחס למספר ייחidot האירות, כפי שנקבע על ידו. עינתי בטיעוני המערערים ובפרוטוקול הדיון, ונוכחתי כי קביעותינו העובדות של בית המשפט קמא ביחס למספר הצימרים (ייחidot האירות) מעוגנות בריאות שמע, בהתרשםתו מהעדים ומיתר הראיות שהונחו בפניו. בית המשפט קמא דחה את גרסתו של המפקח ביחס למספר ייחidot האירות ונימוקיו שם, וקיבל את הודהותיו של המערער ביחס לאלה. התרשמותי הינה כי ביחס אליהו השיח המערער לפי תומו, ומסקנות בית המשפט קמא בהקשר זה עלות מתח הדברים והקשרם, ולא ראוי בהחלטה כל טעות.

29. לעומת זאת, אוסף, כי ניסינו של ב"כ המערערם לאמץ חלק מגרסת המפקח ביחס לאופיו של הייחidot במקום, דינה להיחdot. הטענה כי מדובר לא רק בייחidot אירות המצויה במגרשים אלא גם במקרים אחרים, כגון חדר אוכל ומחסן, לצורך יציקת תוכן שונה לדברי המערער, באופן שעדותו ביחס למספר הייחdot תותיר את סוגיות המבנים אליהם התכוון הוא עצמו עצמו בעדותו בסימן שאלה, הינה הוצאת הדברים מהקשרם, עד כדי אפשרות של איון העדות.

30. יחד עם זאת, ביחס ליתר רכבי הערעור, ובעיקרם מסקנת בית המשפט קמא כי מכלול הייחdot במגרשים עמוד 4

השונים מהויה ייחדי "עסק", מסקנתי שונה.

31. כאמור בהודעת הערעור ובפסק הדין, אין חולק כי לא קיים מגרש אחד שבו מספר יחידות אירוח (שבנייהול המערערת) העולה על 4. לפיכך, קביעת בית המשפט كما כי המערערת חצתה את רף היחידות הקבועות בצו נועצה באיחוד היחידות במגרשים השונים - שלוש היחידות שבמشك 18, השלישי במשק 10 והאחת במשק 9, ייחדי לכדי עסק אחד הטען רישוי.

32. בית המשפט קמא אינו מתעלם מהעובדת שעסוקין במגרשים נפרדים שבבעלות בעליים שונים, מהם שוכרתת המערערת את הנכסים בשכירות נפרדת. אולם, לטעמו אין בכך כדי לשנות, שכן אין מדובר אלא ברכישת אמצעים באמצעות מספק העסק את שירותיו לקהל הלוקחות - הינו מלאי ייחידות האירוח אותן מציעה המערערת ללקוחותיה. עוד הוא מוסיף, כי אין מניעה (על פי החלטת נהרו) לפצל את העסק של השכורת יחידות האירוח לאתרים שונים, וראים אותו כמנוהל בכל המגרשים הנפרדים בהם מושכרות על ידי המערערת ייחידות אירוח, המהוות חלק אינטגרלי מהעסק. מסקנתי בעניין זה שונה.

33. ראשית, בשונה מחלוקת נהרו אף מחלוקת תנובה, אין מדובר בעסק אחד (בין שטعون רישוי לבין שלאו) שאליו מצטרף עסק אחר הטען אף הוא רישוי, אלא, לכaura פנינו שלושה עסקים נפרדים שאף אחד מהם כשלעצמם אינם טועון רישוי. שהרי כל אחד מהבעליים (של המגרשים ויחידות האירוח), לולא היה מתקשר עם המערערת, לא היה נדרש לרשון עסק. משמע, מבחינה בטיחותית ותברואתית, המחוקק לא רואה בכל אחד מהმגרשים האלה סיכון לתקילות חוק רישוי עסקים באופן המחייב פיקוח באמצעות רישוי.

34. אם כך, השאלה המרכזית במקרה דנן, היא האם העובדת שהמעערערת היא זו שמנהלת את ייחידות האירוח כולה (ומפעילה אותן) היא שהופכת אותן לעסק בן למעלה מרבע יחידות המחייב ברישוי.

35. לדעתי התשובה על כך (באספקלה שלפניי) הינה שלילית. העובדת שהמעערערת מבצעת את ניהולו ומשתמשת במשרד משותף - אינה משנה את המצב הבסיסי בו כל מגרש הוא ישות עצמאית, ואין היא משנה את מידת הסיכון (מבחינת היבטי התברואה וכיבוי האש - ראה מטרות צו רישוי עסקים) הטעינה בו באופן המחייב רישוי.

36. זאת ועוד, כמופורט לעיל, לצורך מסקנתנו כי לרוחוק הגיאוגרפי בין המגרשים (מקבצי ייחידות האירוח) אין ממשמעות, קבע בית המשפט كما כי הרצינול שביסוד קביעת רף מינימאלי של ייחידות אירוח המחייב רישוי עסק נובע מרצון המחוקק להקל כלכלית על בעלי ייחידות אירוח בודדות מהועל שבסתדרת הרישוי. לקביעתו, אדם אחד המתארח במרקען אינו חשוף יותר לסכנות בריאות ותברואה מאשר מתארח במרקען שיש בהן 10 יחידות אירוח, כל עוד אלה ואלה מחוברות כدبיע לתשתיות. שכן, לא מדובר בסכנה לבリアות ותברואה הכרוכה בדוחיסת מספר רב של אנשים בתחום ייחידת אירוח אחת. סבירני, כי בכך שגה בית המשפט קמא.

37. עסק המקבץ במתחם משותף מספר רב של משתמשים, מطبع הדברים מייצר עומס גדול יותר על תשומות קיימות, מטרדים כגון רעש, לכלוך בעיות חניה וכדומה. שימוש על ידי מספר גבואה של נופשים טומן בחובו סיכונים רבים יותר מעצם השימוש והshehot המשותפת במקום אחד. גם מלשון הצו עולה תכליתו **"השכרת יחידות אירוח למטרת נופש, המלווה במתן שירותים לשוכרים, כמספר יחידות האירוח המיעודות להשכלה עולה על ארבע"**. הינו, לא רק השכרת ייחידות אירוח אלא צזו המלווה במתן שירותים לשוכרים, במיוחד כאשר העסק נותן שירותים נוספים, כגון בRICTת שחיה, חדר אוכל וכדומה (ראה בדוגמה רע"ס

(קריות) 11-09-56766 **56766 מועצה מקומית כפר הורדים נ' פרנץ** (פורסם ב公报, מיום 25.5.14) וכן עמ"א 15-28276-10-15 **מועצה מקומית כפר הורדים נ' פאמיליה חברה להשקעות בע"מ** (פורסם ב公报 מיום 14.11.15). בהקשרים אלה, המיקום הגיאוגרפי של ייחidot העסק הינו מהותי ולא תיאורתי בלבד.

38. שימת הדגש על כוחו הכלכלי של העסק אינה מתיישבת עם מטרת החוק. מילא, ולא קשור עם גודלו של העסק והיקף רוחוי, הוא יכול להידרש לירושי (כך לדוגמא קיוסק בודד). יתרה מכך, בהתאם להלכת תנובה, אף עסק שאינו רוחוי יכול עשוי להיות מחויב ברישוי.

39. בהקשר האמור, מצאתי לקבל אף את טענת המערערים ביחס לקביעת בית המשפט קמא בנוגע למתקנים המשותפים. בהתאם לאמר בכרעת הדין, מסקנותו של בית המשפט קמא כי היחidot שהוכח שהמערערת מפעילה מהות חלק מ"עסק" אחד, מבוססת גם על כך שהמערערת מפעילה את ייחidot האיווח הללו באמצעות מתקנים משותפים. לעסק יש מנהל משותף אחד, יש משרד קבלת אחד עובד היחidot, היקוו' במגרש 18 הינו לשימוש הציבור וchodr האוכל עומד לרשות מתארחים גם מושקים אחרים.

40. נוכח העובדה שלניהול המשותף נדרש לעיל, אדרש להלן אך לעניין חדר האוכל ולג'יקוזי המשותפים. השאלה שיש לשאול בעניינים של אלה, הינה האם העובדה שבממשק 18 קיימים חדר אוכל ולג'יקוזי המשמשים גם את מתארחי המגרשים האחרים, מהו אינדיקטיה לכך שמדובר בעסק משותף.

41. באשר לחדר האוכל - מעדות המפקח עולה כי הוא ראה ביחidot האיווח משומע עסק משותף חרב הריחוק הגיאוגרפי ביניהם, נוכח העובדה שיש להם משותף - חדר האוכל, היקוו' והספה כאשר אורחיו הצימרים עושים שימוש באללה. מסקנותיו זו של המפקח בסמכת ארן על עדותם שלו. אין בכך כל ראייה נוספת, זולת סברתו של המפקח כczzo, לחיזוק המס肯ה לפיה מדובר בשימוש משותף. המפקח העיד כי הוא שמע אודות השימוש המשותף ממנהל המתחם, אשר תיאר בפניו כיצד פועל העסק והכנסו לחדר האוכל (עמ' 9 לפרטוקול). מנהל המתחם עצמו לא הובא לעדות מטעם המשיבה, ואף לא השמעה עדות אחרת ביחס לאופי ניהול המקום. בנסיבות אלו, עדות המפקח בהקשר זה הינה עדות שטוחה, שלא תוכל להוות ראייה לאמתות תוכנה. המערער עצמו העיד שמדובר במקרה המשמש לארוחות בוקר של משק 18, אף כי יכולם לאכול שם גם אורחים מיוחדות אחרות, כמו גם אורחים ממשקים אחרים, אם הם רוצחים. עיון בן/2 (פרסום של המערערת אודות האשטר) מעגן עדות זו. המערערת אינה משוקקת את המסעדת כחלק מהਐווח ביחidot הנופש, ובדומה לחדר האוכל של משק 18 היא מציעה (מליצה) גם על מסעדת אחרת נוספת, המציה בישוב במשק אחר. בנסיבות העניין לא מצאתי כי יש לראות בחדר האוכל משומן מתבן באמצעות פועלת המערערת בכל המקראען כנטען.

42. אשר לג'יקוזי המצוי במשק 18 (ואף שלאחרונה אינו פעיל כעל מהראיות), המשיבה תיקנה ביחס אליו את כתוב האישום, כך שברור כי הוא אינו מהווע עסק בתשלום. המפקח העיד כי אינו יודע באמ אורחים באים למקום אך לצורך השימוש בג'יקוזי (עמ' 13 ש' 13 ואילך). המערער העיד בהקשר זה, כי היג'יקוזי משמש בעיקר את 3 היחidot שבמشك 18, וזאת ללא עלות. אכן יכולים להיכנס אליו מהמתחמים האחרים, ואף זאת שלא בתשלום, אך ציין כי אין מדובר בעסק. יוער, כי עיון בן/2 מלמד כי היג'יקוזי אינו נזכר כלל בפרסומי המערערת. בנסיבות אלו, לא הוכח כי היג'יקוזי משמש את האורחים ומהווע מתבן לכל יחidot האיווח, ואין בקיומו כזה כדי ללמד כי באמצעות פועלת המערערת בכל המקראען. לעומת זאת, הצורך אוסף בהקשר זה, כי אין מחלוקת שהיג'יקוזי אינו פועל מזה זמן, ואין בפני ראייה או טענה כלשהי כי בשל העדר תפקידו של אותו מתבן פועלת, לכואורה נפגעה פעילות העסק.

43. בהקשר זה האחרון יש לאבחן בין עובדת קיומו של הג'קוזי כעיגן למסקנה לפיה עסקין בעסק אחד ביחס לכל המגרשים (ולכך נדרשתי לעיל), לבין היותו לעצמו לכואורה טעון רישוי, כעולה מפריט 7.4 לצו רישוי עסקים, בהיותו לכואורה עסק.

44. בהכרעת הדיון לא נידרש בית המשפט קמא לסוגיית היותו של הג'קוזי בבחינת "עסק" לעצמו, ובסיום קבע רק כי הכוח מעבר לספק סביר שהמערערת הפעילה עסוק הטעון רישון ביחידות האירות. בנסיבות אלה נמצאנו חסרים את קביעתו הפוזטיבית של בית המשפט קמא כי הג'קוזי מהווה לעצמו עסק. בהיעדר קביעה פוזטיבית עובדתית צזו, הרי שלא הכוח כי הג'קוזי היוו בבחינת עסק לעצמו. לשם השלמת התמונה יzion, כי בעוד שבהכרעת הדיון לא קבע בית המשפט קמא כי הכוח בפניו ברף ההוכחה הנדרש בפליליים כי הג'קוזי כשלעצמם מהווים עסק, הרי שבגזר הדיון התקיים גם לנiton זה, כאילו הכוח ושיקלו בעת גזירת הדיון.

45. עוד בהקשר זה, בהתאם להלכת תנווה, יש לבחון ראשית האם פעילות מסוימת נתפסת בגדר "עסק", לצורך החלטת חוק רישוי עסקים עליה. בית המשפט העליון קבע באותו עניין כי המושג "עסק" **"נועד לתאר פעילות בעלי אופי מסחרי"**. לצורך העניין שלפניו, אופיו המסחרי של הג'קוזי לא הוכח. המפקח אישר בעדותו כי לא ידוע לו אם אורחים באים להתראה אך ורק בג'קוזי (ראה פרוטוקול עמ' 13 ש' 16-17), המערערת אינה מצינית דבר קיומו בפרסומיה (נ/2) והמערער העיד ביחס אליו כי הוא משמש את הצימרים במשפט 18, מקום הימצאו, ללא תשלום או עלות, כי הוא אינו עסק, אינם מהווים מרכז לדבר כלשהו, ונitin להיכנס אליו גם מתחמים אחרים ללא תשלום. בנסיבות העניין ובהתקام לתקילת החוק, נראה כי בהקשרו של הג'קוזי מדובר לכלי היוצר בתפקיד נלווה, המשרת את האורחים ששכוו את יחידות האירות, בעיקר במשפט 18. בכלל אופן, לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש בפליליים, כי הדבר עומד בפני עצמו ולפיכך הוא אינו מחויב ברישוי.

46. לסיכון, הערעור מתקיים כאמור לעיל. בהתאם לכך הריני מזכה את המערערים מכל המוחץ להם בכתב האישום. לפיכך, הערעור על גזר הדיון מתייתר, והעונשים שהושטו בגיןו, בטלים. סכומים שעולמו על חשבון הכנסות שנקבעו בגזר דיןו של בית המשפט קמא, יושבו לערערים.

ניתן היום, ז' תמוז תשע"ח, 20 يونيو 2018, בהעדר הצדדים.